

ՀԱՌԱՉ ՄԻ ԱՌ ՀԱՅՐԵՆԵՒՍ

Ի քաղցրասուբ շնչել գարնան
Դաշաք երկնադոյն զըւարթացան.
Ըստուար կուտակք ստանաւեր ձեան
Ի վշիտ սղիւրբս փոխեցան.
Եւ ծիծեռնիկ գիշերերգակ
Հէւր օթեցաւ ի թաւ պուրակ:

Մատաղերամ ճվ Հայկազունք
Հոյոց բաղդին վառ ստեղծունք,
Ուր են ձեր պարք անըմասնոյ.
Մաղիկք դաշտաց գեղանըշոյլ
Մասեաց ի սար լեռնակարկառ
Ձեզ ծիծաղին պըճնապայծառ:

Ելէք ի վեր, յալի նահատակք
Հայաստանի փառք և պարծանք.
Մատ խիկ հանդէպք ցարդ ընդ հողով
Յահէզ մարտից վաստակելով.
Առաքինեաց ուր էք մանկունք
Ձեզ ըսպասեն ձորոց ծաղկունք:

Յըստուերս հովտաց Այրարատեան
Լրուէ բարբառ փողոցն հայկեան.
Եւ հեծութեանց լոկ տըխուր ձայն
Յաւնկն իմ հընչէ եղբակեան.
Յածեալ ընդ հոյլ վարդից գունեան
Ըշխիւք շնչեմ ես թաղծութեան:

Տըրտաղդեաստեալք ի մեղութեան
Ահա գրնին վաղաթառամ
Մուշան, և վարդ և գիրդ նորգէս
Յեւեալ ի փունջ նարոտ պէսպէս.
Հայի բնութիւն անկարեկիր
Ընդ ամայի անշուքն երկիր:

Կենաց արեն իմ հայրենեաց
Ձերդ սին ըստուեր անցեալ գրնաց.
Գեղածինաղ աւուրք բաղլին
Թաթաւեցան յամպ մըթագին.
Մինչ արինոտ սուսերին շող
Ձարե քաջաց չիւղոյ ի հող:

Անադորոյն ճովատաղիրն
Այս ահա մեզ հանեալ բաժին.
Գահալիթեալ ի մեծ բարձանց
Ի խոր անդունդ բերանաբաց.
Այլ սիրաքս բղբեզ ոչ մուսան
Ըզքեզ խնդրեն աշխ, Հայաստան:

Յարաշուտոյն փողփողիւ վառ
Տըխրաստեալ մինչ նոճեաց պար

Հեծեծելով ի շունչ հոլմոյն
Կաթէ յերկիր ըզլիթ ցոլոյն,
Թըւիմ լըսել զոգր սըգաղդեաց
Գուպարոյաղէ մեր գիւցաղանց:

Յորժամ դըշոյն յերկնից կամար
Բաղմի ի գահ լուսապայծառ,
Յորժամ գիշեր մըթատեասկ
Պատէ քաղաքի ըզնաւա համակ,
Եւ մարդկան ձայն դաղարէ լուռ
Յիշեմ զանցեալն, և կամ տըխուր:

Մինչդեռ առուակ սակաւաշուր
Հանդարտաշէտ մեզմ ընթանայ,
Եւ ի խոխոյ հեղիկ և սուր
Պարզէ զալեա իւր շափիղեայ,
Թըւիմ լըսել, ահ, ի ծոցոյն
ԸզՀայ շըրթանց նըւաղ մընչիւն:

Ըզձեզ, որ արդ խաղաղ հանգիւք
Ի ժանտ շնչոյն գոռ թընթամեաց
Նորափըթիթ խամբեալ ոգիք,
Ըզձեզ՝ հովտացն արձաղանգաց
Լացցեն գանգիւնք բարձրատարած
Ի մեղութեան լուռ գիշերաց:

Ես որ շըրթիմ արդ սըրտակաթ
Ի ծաղկալից այսր ի մարմնագ,
Ի սիրտս առեալ ժողովեցից
Ըզըրբորութեան ձայն վըշտակից.
Եւ թաղծաղին ի լըռութեան
Լացից գոյնարհն իմ Հայաստան:

Ողջոյն ընդ քեզ, սուրբ թաղծութիւն
Յաւած սըրտիս ընկեր անըուն.
Ողջոյն ընդ ձեզ, դաշտք և ծործոր
Յոր իմ թըռչին հաւաքանք խոր.
Եւ դու, լուսնեակ, կայ միշտ հըսկուն
Ուր դիւցաղունք նընջեն ըզքուն:

Խաւարն ահա փարատեցաւ
Գիշերին քոզ անհետացաւ.
Ահա գիմեալ զայ տըշալոյս
Յըրուել ըզմութ մընալլ ցաւոյս.
Այլ դեռ աըխուր է Հայաստան
Ձերդ մեռելոց նըսեմ գամբան:

Պ. ՄԻՍԻՔՅԱՆ
ԱԵ. ՄՈՒՐ. ՎԱՐԺ.